

46

Jesus sover i en båd

Skriftsteder: Luk. 8, 22-40; Matt. 8, 23-34; Mark. 4, 35 - 5, 20.

Hjælp til studiet: *Den store Mester*, s. 223-229; *Fra Bibelens Skatkammer*, bind 7, s. 184-192.

Lektiens hovedtanke: Når vi stoler på Jesus, behøver vi aldrig at være bange.

Særlig for forældre

At nære fuldstændig tillid til Jesus er en lektie, som du og jeg i høj grad behøver at lære, så vi kan overføre denne tillid til vore børn. Denne tillid har vi også brug for i de kommende dage.

Speciel sang om Jesus som vor ven og hvordan han beskytter os.

Søndag: Dit barn må først have tillid til dig, for at kunne have tillid til Gud. For at styrke denne tillid kan du bede barnet gøre en eller anden enkel ting (eller måske lade være med at gøre et eller andet) uden at du giver nogen yderligere forklaring. F.eks.: lad være med at spise dette slik (det er mellem måltiderne). Senere kan du begrunde dette forbud.

Mandag: Sejl med nogle papirbåde i badekarret eller køkkenvasken. Lav en båd af en halv valnøddeskal. Lav et sejl af papir. Brug en tændstik som mast. Du kan lave en »storm« ved at røre op i vandet med hånden i den ene ende af badekarret.

Tirsdag: Forklar barnet forskellen mellem at være en vovehals og at have tillid til Jesus. En vovehals bringer sig selv i farlige situationer og beder derpå Jesus om hjælp. Disse »situationer« er foranlediget af Satan.

Onsdag: Barnet kan måske lave et billede af mørke skyer og lynglimt. Tal om Jesu beskyttelse når det stormer og er mørkt.

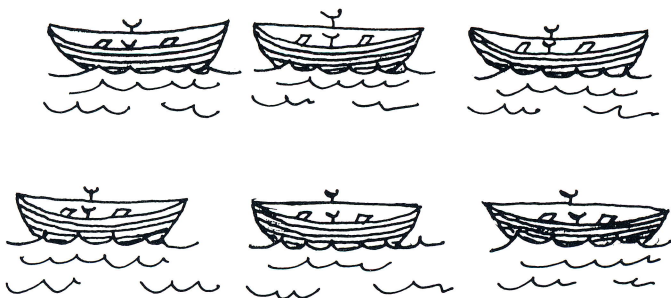
Torsdag: Som modsætning til billedet af stormvejr kan du vise barnet nogle billeder af stille søer. Diskuter forskellen.

Fredag: Dit barn kan ikke undgå at blive påvirket af radio og TV og de voksnes samtale og vil hurtig få en fornemmelse af, at ikke alt er godt i denne verden. Tal roligt om dette og forklar, at disse ting viser enhver, hvor ond Satan er. Beskriv som modsætning hertil Guds kærlige beskyttelse af hans folk.

Læs beretningen igen: Matt. 8, 23-34.

Udenadsvers: »Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?« Matt. 8, 27.

Farvelæg en båd hver dag for udenadsvers og studium af lektionen.

Lektion

»Når vi stoler på Jesus, er vi aldrig bange,« sagde John til sig selv. Og så sagde han det igen. »Når vi stoler på Jesus, er vi aldrig bange.« Så tændte han lyset i dagligstuen.

John var nemlig helt alene hjemme, og det var ved at blive mørkt udenfor. Mor havde sagt, at det ville blive sent, inden hun kom hjem igen.

Ved andagten den samme morgen havde far talt om at stole på Jesus. Han havde sagt: »Når vi stoler på Jesus, er vi aldrig bange.« Det havde John syntes så godt om, at han havde bedt mor om at lære ham det udenad. Nu sagde han det igen og igen. Han var ikke bange — ikke bange for mørket, heller ikke for at være alene. Han vidste, at Jesus ville passe på ham.

Da mor kom hjem, løb han til døren. »Det er rigtig nok, mor, det er helt rigtigt!« råbte han, allerede før hun var kommet ud af bilen.

»Hvad er rigtigt, John?« spurgte hun.

»Når vi stoler på Jesus, er vi aldrig bange,« svarede han. »Jeg var ikke engang en lille bitte smule bange.«

Mor gav ham et stort knus. »Du er en stor dreng, John! Jeg er stolt af dig.«

Der var engang, hvor Jesus ikke var særlig stolt af sine disciple. De var bange — ikke blot én gang, men to gange den samme dag. Og de var voksne mænd! Det gjorde Jesus skuffet og ked af det.

Jesus havde arbejdet hårdt hele dagen, og han var meget træt. Han havde hjulpet mange mennesker, og nu trængte han til at hvile sig. Han sagde til sine medhjælpere: »Lad os gå i båden og sejle over til den anden side af søen.«

Disciplene gjorde båden klar. De gik alle op i den. Jesus var så træt, at han lagde sig ned i den ene ende af båden og faldt i søvn.

Det var en dejlig aften. Der var en smuk solnedgang. Der blæste en kølig brise. Alt var så fredfyldt og stille. Mændene nød sejlturen. Jesus sov fredeligt. Det blev nat og mørket faldt på. Båden gled af sted i det rolige vand.

Men ud på natten begyndte det pludselig at blæse voldsomt ned fra bjergsiden. Det blæste lige ned over søen. Der kom høje bølger. Vandet skyllede ind over båden. Alle blev meget bange. Det vil sige, alle undtagen Jesus. Han sov stadig trygt henne i enden af båden.

Disciplene arbejdede hårdt for at kunne ro båden fremad. Der var også andre både i nærheden. Mændene i de andre både arbejdede også hårdt. Snart blæste det endnu mere. Mændene gjorde alt, hvad de bare kunne, for at hindre bådene i at kæntre. De var bange. De var sikre på, at de aldrig ville nå land. De havde fuldstændig glemt, at Jesus lå og sov i båden.

Pludselig oplyste et strålende lyn hele båden. En af disciplene så Jesus. Han kaldte på Jesus: »Jesus, Jesus, frels os!« Men Jesus hørte det ikke. Han sov stadig.

Så løb en af dem hen og vækkede Jesus. »Mester, Mester,« råbte han. »Bryder du dig ikke om, at vi går under?«

Jesus rejste sig. Han rakte sine arme ud og sagde: »Ti, vær stille.«

Lige med det samme holdt det op at blæse. Vandet blev stille igen. Alt var akkurat lige så stille, som det var inden stormvejret. Bibelen siger: »Det blev helt blikstille.« Da var det, at Jesus viste sine disciple, at han var skuffet. Han sagde til dem: »Hvorfor er I så bange! Hvorfor har I ikke tro?« Jesus mente, at disciplene ikke havde den tillid til ham, de skulle have haft, og det gjorde ham ked af det.

Mændene i de andre både lige i nærheden havde set Jesus stå op i båden. De hørte ham tale til stormen. De så vinden lægge sig og vandet blive stille og roligt igen. Jesus svigter os aldrig, men giver os den hjælp vi behøver. Alle blev meget overraskede. De sagde: »Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?«

Ikke længe efter at det var holdt op med at storme, blev det morgen. Mændene trak deres båd op på stranden og steg ud. De håbede at kunne hvile sig på dette sted, hvor der ikke var ret mange mennesker. De var så trætte efter at have roet så hårdt hele natten. Men det kom til at gå helt anderledes.

De var ikke kommet ret langt, før der kom to mænd løbende ned ad skråningen. De to mænd var besatte af onde ånder. Det så ud, som om de ville rive Jesus og hans venner i småstykker. Disciplene drejede omkring og løb. De var så bange! Men Jesus var ikke bange. Han stod stille og ventede på, at mændene skulle nå hen til ham.

De lignede mere gale hunde end mennesker. De viste tænder. De snærrede. Da de var kommet hen til Jesus, løftede han sin hånd. Mændene standsede. De kunne ikke komme et skridt nærmere.

Så så disciplene, som ventede på lang afstand, noget mærkeligt ske. Jesus talte til de onde ånder, som boede i disse to mænd. Han befalede ånderne at komme ud og lade mændene i fred.

De onde ånder — som var Satans engle — begyndte at tale til Jesus. De bad ham om lov til at fare ind i nogle svin, som gik på en brink i nærheden. Jesus sagde: »Gå!«

Så begyndte svinene at opføre sig meget mærkeligt. De løb hen til kanten af brinken. De standsede ikke. De løb helt hen til kanten og styrtede ned. Ned, dybt ned faldt de. Lige ned i søen. De druknede alle sammen.

Disciplene så over mod det sted, hvor Jesus og de to mænd var. Hvor havde de to mænd dog forandret sig. De opførte sig ikke længere som gale hunde. De sad stille og fredeligt og lyttede til Jesus.

Langsømt gik Jesu medhjælpere tilbage til Jesus. Jeg tror, de må have været skamfulde. To gange havde de været bange. Jeg tror, Jesus var skuffet igen. Så hurtigt de havde glemt at stole på ham!

Jeg gad vidst, om du og jeg er ligesom disciplene. Glemmer vi, at Jesus vil passe på os? Glemmer vi at stole på ham? Lad os altid huske — når vi stoler på Jesus, er vi aldrig bange.

